

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/102/2014
Identifikačné číslo spisu:	9013010086
Dátum vydania rozhodnutia:	07.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9013010086.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum voľného času, Horný Vál 24, Žilina, právne zastúpený: Mgr. Rastislav Otruba, advokát, Kvačalova 1227/55, Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Stromová 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013-2182/9749:2-923 zo dňa 27.02.2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/203/2013-101 zo dňa 27. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/203/2013-101 zo dňa 27. augusta 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie z dôvodu nedostatku procesnej spôsobilosti žalobcu a podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP s použitím ustanovenia § 246c OSP žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Pri skúmaní podmienok konania (§ 103 a § 104 OSP) krajský súd vychádzal z obsahu zakladacej listiny žalobcu, podľa ktorej Centrum voľného času je rozpočtovou organizáciou obce, ktorú zriaďuje a zrušuje obec v rámci svojej samosprávnej pôsobnosti. Preto podľa krajského súdu výhradne obec ako zriaďovateľ rozhoduje o zriadení rozpočtových organizácií v jej pôsobnosti, kontroluje ich a zrušuje.

V tejto súvislosti krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že všeobecne záväzným nariadením č. 8/2013 o zrušení rozpočtovej organizácie Centrum voľného času, Horný Vál 24, Žilina, Mesto Žilina ako zriaďovateľ na podklade rozhodnutia žalovaného č. 2013-2182/9749:2-923 zo dňa 27.02.2013 o vyradení uvedeného centra voľného času zo siete škôl a školských zariadení Slovenskej republiky, zrušilo Centrum voľného času ku dňu 31.07.2013.

Uvedeným dňom žalobca prestal existovať, nakoľko stratil všeobecnú právnu subjektivitu v zmysle § 18 Občianskeho zákonníka, ako aj procesnú spôsobilosť byť účastníkom predmetného súdneho konania. Túto skutočnosť krajský súd vyhodnotil ako neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a dôvod na postup podľa § 104 ods. 1 vety prvej OSP v spojení s § 246c vety prvej OSP.

Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol priznať mu právo na náhradu trov konania.

S poukazom na podstatu správneho súdnictva a na § 247 ods. 1 OSP, § 250 ods. 2 OSP a § 14 ods. 1 Správneho poriadku žalobca tvrdí, že mal byť účastníkom správneho konania č. 2013-2182/9749:2-923, ktorým bol vyradený zo siete škôl a školských zariadení SR, keďže sa v ňom rozhodovalo o jeho právach a povinnostiach.

Žalobca má za to, že žalovaný napadnutým správnym konaním porušil ustanovenie § 18 ods. 3 Správneho poriadku, pretože žalobcu neupovedomil o začatí konania a neoznámil mu ani samotné rozhodnutie vo veci. Prezentovaný právny názor, že zriaďovateľ žalobcu je jediným účastníkom konania žalobca považuje za nesprávny z dôvodu, že v predmetnom správnom konaní sa koná o právach a právom chránených záujmoch žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/93/2008 zo dňa 31. augusta 2009.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý s poukazom na explicitné určenie účastníkov konania vo veci vyradenia zo siete škôl a školských zariadení podľa § 17 ods. 3 zákona č. 596/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov, navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 19 OSP spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

Podľa § 107 ods. 4 OSP, ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Podľa § 250b ods. 2 vety prvej OSP, ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správnomu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že po začatí súdneho konania žalobca ako právnická osoba zanikol ku dňu 31.07.2013, a to na základe všeobecne záväzného nariadenia Mesta Žilina č. 8/2013, účinného dňom 22.06.2013. Vzhľadom k tomu, že uvedené všeobecne záväzné nariadenie mesta ako legitímny akt výkonu samosprávy mesta, rušiť ním zriadené účelovo určené právnické osoby napojené na finančný rozpočet mesta, nebolo podrobené súdnemu prieskumu a je dosiaľ účinné, nie je možné iné, ako pri skúmaní podmienok súdneho konania (§ 103 OSP) vychádzať zo skutočnosti, že žalobca už ako subjekt práva neexistuje, keďže zanikol bez právneho nástupcu.

Prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď konanie o podanej žalobe zastavil.

Len na margo odvolací súd uvádza, že žalobcom poukazované uznesenie najvyššieho súdu nie je aplikovateľné v tejto veci, pretože predmetom uvádzaného súdneho prieskumu bolo správne konanie o vyradení zo siete škôl a školských zariadení Slovenskej republiky, v ktorom sa postupovalo podľa v tom čase účinnnej vyhlášky Ministerstva školstva a vedy Slovenskej republiky o súkromných školách č.

280/1994 Z.z., vydanéj okrem iného na základe splnomocňujúceho ustanovenia § 6 ods. 4 zákona č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve v znení neskorších predpisov. Tieto dva osobitné predpisy účinné na úseku správy školstva okruh účastníkov v konaní vo veci vyradenia zo siete škôl a školských zariadení SR explicitne neurčovali, na rozdiel od § 17 ods. 3 zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 596/2003 Z.z.“). Preto bolo možné extenzívnym výkladom § 14 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 OSP rozšíriť okruh účastníkov predmetných konaní. Avšak školský zákon účinný v čase vydania žalobou napadnutého rozhodnutia má ako lex specialis vo vzťahu k Správnemu poriadku ako lex generalis pomerne rigoróznú úpravu okruhu účastníkov konania vo veci vyradenia zo siete škôl a školských zariadení, v zmysle ktorej je ním len zriaďovateľ predmetného školského zariadenia.

Z kontextu ustanovení upravujúcich okruh účastníkov konaní vo veci zaradenia alebo vyradenia školského zariadenia zo siete (§ 16 ods. 5 a § 17 ods. 3 zákona č. 596/2003 Z.z.), ako i určujúcich okruh príslušných orgánov územnej samosprávy a štátnej správy obligatórne predkladajúcich zákonom stanovené vyjadrenia v uvedených konaniach (§ 16 ods. 1, § 17 ods. 2 zákona č. 596/2003 Z.z.), a to i s prihliadnutím na úpravu kompetencií obcí v rámci výkonu samosprávy na úseku školstva pri zriaďovaní a rušení školských zariadení (§ 6 zákona č. 596/2003 Z.z. v spojení s § 21 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), možno vyvodíť, že pri úprave predmetného procesu zaradenia alebo vyradenia centier voľného času zo siete, zákonodarcu nemal v úmysle dať mu postavenie účastníka konania. Centrá voľného času ako školské zariadenia zriadené obcou v rámci výkonu jej samosprávy nie sú účastníkom, ale predmetom konania.

Preto ani v hypotetickom prípade, ak by žalobca nebol zrušený bez právneho nástupcu, nebolo by možné vyhovieť jeho návrhu podľa § 250b ods. 2 vety prvej OSP, pretože po overení správnosti jeho tvrdenia o jeho účasti v správnom konaní, by súd na základe ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 596/2003 Z.z. zistil, že sa s ním ako s účastníkom konania nemalo konať.

Nezistiac ďalšie skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na výrok odvolaním napadnutého uznesenia krajského súdu, najvyšší súd toto ako vecne správne postupom podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, § 250ja ods. 3 in fine OSP potvrdil, stotožniac sa s jeho odôvodnením v otázke nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu na podanie predmetnej žaloby.

O trovách odvolacieho konania rozhodol senát odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP s použitím § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.